

Helyenként még havas az út széle, de a nap már jó meleget süt, ahogy kanyargózunk felfelé a hegyre, a kolostorhoz. Bár az egykori kaolinbánya rozsdás maradványai szomorítják a tájat, érződik azért, hogy van még itt élet: több kapuban vagy nyaraló előtt beszélgetnek az emberek a verőfényben, gyerekek is vannak.

A pálosokat rövid érdeklődés után megtaláljuk. A felújított fakápolna mögötti házban **Bátor Botond** atya fogad bennünket.

Hargitafürdőn 2014 óta működik a rendház, jelenleg három szerzetessel, **Barnabás, Rezső és Botond** atyák személyében.

Munkaeszköz a motor is

A szerzetesek látogatásunk előtt egy nappal érkeztek vissza egy lengyelországi zarándoklatról, ahová kivételesen az áprilisi havazás miatt nem motorral, hanem autóval mentek.

Meg szoktak lepodni

– válaszolja, amikor azt kérdezem, hogyan reagálnak az emberek, amikor sisakban érkeznek misézni valahová. Volt már olyan, hogy nem akarták beengedni a sekrestyébe. Nehezen hitték el, hogy én leszek az a pap, aki a búcsús misét fogja bemutatni – meséli.

Örüljenek, hogy maguknak rendes plébánosuk van – ezt az egyik lelkipásztor mondta a híveinek, amikor Botond atya egyik alkalommal megérkezett a plébániájára a „fenevaddal”.

„A papok nem emberevők”

De általában pozitív a fogadtatás, és a tapasztalat azt mutatja Botond atya szerint, hogy motorosként könnyebb közel kerülni az emberekhez, mint papként: ha motorral érkezünk meg valahová, és elkezdünk beszélgetni, rögtön minden a realitás talajára kerül.

„Az egy elfogadási közeg, amelyben könnyebben el tudom mondani az embereknek, amit szeretnék, mintha pálosként mondanám. Érzik azt, hogy a papok nem emberevők. Egyik alkalommal mondta valaki, hogy ő nagyon eltávolodott Istentől, elkezdett motorozni, de azt nem gondolta volna, hogy a motor fogja visszavinni a hitéhez. És amikor ilyen visszajelzések vannak, úgy érzem, hogy érdemes” – mondja a pálos atya.

Az ehhez hasonló élmények és tapasztalatok hívták életre a **MotorkerékPálosok** közösséget,

akik már tíz éve róják az utakat – nem csak vallásos lelkületben.

Az egész akkor kezdődött, amikor 2002-ben Botond atya Pécsett néhány rendtársával együtt a praktikusság kedvéért motorozni kezdett. Felfigyeltek rá az emberek, elindult már valami, de egy balesetben megsérült a motor, el kellett adni.

Néhány év múlva újra lendületet vett a kezdeményezés, 2008-ban szervezték az első motoros zarándoklatot Pálosszentkútra, illetve azóta több helyszínre is, mint például Mátraverebély, Máriapócs, Mariazell, Celldömölk.

Ismét divat zarándokolni

Botond atyán kívül még **Barnabás**, **Rezső**, **Attila** atyák, és **László** testvér ül rendszeresen nyeregbe. A MotorkerékPálosok életéről és programjairól

[ezen a honlapon](#)

, és a

[Facebook oldalukon](#)

számolnak be.

Útjaik során egykori vagy most is működő pálos kolostorokat látogatnak meg, de nem csak a vallásos indíttatású zarándokokat vagy motorosokat várják.

Senkinek nem akarjuk a **katolicizmust nagy kanállal** lenyomni a torkán – mondja Botond atya – de a túrákon egy-egy megállónál lelki táplálékot is kaphatnak a résztvevők, ha igényük van rá.

Igyekeznek olyan eszközöket keresni, amelyek a ma emberét megérintik. És a zarándoklat ilyen – magyarázza a szerzetes. Nem csak motorral, vonattal is szerveznek zarándokutakat Lengyelországba, közel ezer résztvevővel. Útközben lehet elmélkedni, gyónni, beszélgetni a papokkal.

– A gyalogos zarándoklat is reneszánszát éli, ezért hoztuk létre a Pálos70 nevű teljesítménytúrát Budapest és Márianosztra között – folytatja. Ezeken keresztül próbálunk megszólítani olyan embereket is, akik nem vallásosak.

A szerzetesi hivatás másik része nem annyira hangos, mint a kipufogócső. A közösségi életnek megvannak a maga nehézségei, a pálosoknak is meg kell tanulniuk egymással együtt élni.

A pálos szerzetesrend megalapítása Boldog Özséb nevéhez fűződik, és mivel ez az egyetlen magyar alapítású férfi szerzetesrend, egyféle misztikum is övezi - ismerteti a történelmi adatokat Bátor Botond.

Az egykori esztergomi kanonok 1250-ben szervezte közösségbe a szemlélődő életmódot folytató remetéket, majd miután a rend pápai jóváhagyást kapott, Európa más országaiban is terjeszkedni kezdett. Lengyelországban például az 1300-as évektől kezdve napjainkig folyamatosan jelen vannak a pálosok.

A történelem során több alkalommal is megszüntették, vagy megcsonkították a rendet. Az alapítás után nem sokkal a törökök lerombolták a kolostorokat. A barokk korban újra erőre kapott, de 1786-ban II. József feloszlatta az összes szerzetesrendet az országban. Az 1934-es Magyarországra való visszatelepedés után húsz évvel a kommunista vezetés ismét betiltotta a működésüket.

A pálosok közössége egyféle visszavonuló, szemlélődő életmódot folytat. A középkorban gazdálkodással próbálták fenntartani magukat, vízimalmokat és halastavakat is működtettek, gyógynövénytermesztéssel foglalkoztak, ennek a nyomai most is fellelhetők helyenként. Erdélyben többek között a háromszéki Ilyefalván maradt meg a szerzetesrend öröksége tárgyak, harang, vagy könyvek formájában.

A gazdálkodás a mai napig életük része. Itt, Hargitafürdőn kevesebb a lehetőségük rá, de Magyarországon vannak földjei a rendnek. Elmondása szerint az ottani szolgálata alatt Botond atya is végzett kétékezi munkát, traktort vezetett, fűvet nyírt.

A család is közösség, ám ahhoz viszonyítva a szerzetesi lét abban más, hogy míg a házasságban adott a kölcsönös szimpátia, szerelem és a vérségi kötelék, a rendházban talán olyanokkal kell együtt élni, akik nem annyira szimpatikusak – magyarázza Botond atya.

A kapcsolatteremtés, közösségépítés szempontjából rendkívül fontos, hogy jól kommunikáljunk,

megtanuljuk, hogy mit szabad kimondani, mit kell elviselni. A közösségen belül szembesülnünk kell azzal, hogy **a szeretet fontosabb, mint az én igazságom**, és az egység fontosabb, mint az én okosságom – folytatja.

Mit dolgozik egy remete?

A másik nagy kihívás a szigorú napirend szerinti életvitel. Minden reggel hat órakor imával kezdik a napot, délután háromnegyed ötkor ismét imára gyűlnek össze, utána szentmisén vesznek részt, és rendszerint együtt is étkeznek a szerzetesek.

A közös programokon kívül a szerzetesi ház, a templom meg a temető rendbentartása, a fűtés biztosítása, kertészkedés az atyák feladata. A helyi kétszáz fős közösségnek igyekeznek különböző programokat szervezni, a gyerekeknek kirándulásokat, sakkversenyt, táborokat, az asszonyoknak közös áfonyaszedést.

Időnként vendégeket, csoportokat is fogadnak Hargitafürdőn, a közeli plébánosok munkáját is segítik. A nagybőjtben Botond atya lelkigyakorlatokat tartott, Rezső atya pedig a csíkszeredai kollégisták lelki gondozását vállalta, ezért heti rendszerességgel oda jár.

Az itteni emberek, bár nem mind katolikusok, **szeretettel fogadták** a szerzeteseket.

Nagyon vártak minket – emlékszik vissza az atya. Úgy látja, a székelyföldiek lényegesen vallásosabbak, mint például a magyarországi magyarok, de ugyanakkor van egy óriási igényük is arra, hogy **a tradicionális vallásosságukból kivetkőzzenek**, és mély meggyőződéssel higgyenek.

A pálosok nyitottak a további terjeszkedésre is Erdélyben – tudtuk meg – de ehhez fontos lenne, hogy új tagok lépjenek be a rendbe.

A saját szerzetesi elköteleződésére Botond atya úgy emlékszik vissza, mint egy heuréka-szerű pillanatra. Azt mondja, nem szeret sokat hezitálni egy döntés előtt, és ez akkor is így volt, amikor a kötelező sorkatonaság után megismerte és be is lépett a pálosok rendjébe.

A katonai szolgálat alatt rájött, hogy szüksége van a szigorú napirendre, de mellette a kontemplatív szellemi közösségre is, amelyet a pálosok között talált meg. Úgy fogalmazott: éreztem, hogy ott a helyem közöttük.

Korábban Budapest egyik legismertebb látványosságánál, a Gellért-hegyi Sziklatemplomban tartományfőnökként szolgált, de a nagyvárosi zsongás zavarta. Régóta vágyott egy ilyen **nyugodtabb környezetre**.

Reméli, minél tovább Hargitafürdőn maradhat.